

KARANLIKTAKİLER

En iyi maceralar, ay ışığı ve yıldızların eşlik ettikleridir.

Hana Tooke

Çizimler: Ayesha L. Rubio

PRAG, BOHEMYA KRALLIĞI, 12 ARALIK 1877

Sokak lambalarının kayan yıldızlar gibi görüldüğü kapkaranlık bir geceydi. Elmas dikteler gibi parlayana kadar Prag'ın kulelerine sinsice çöküp ardından yüzeyi mermer gibi dümdüz olana dek Vltava Nehri'nin üstünde yavaşça süzülen berbat bir ayazın ele geçirdiği bir gece.

Yeni küçük bir yaşamı dünyaya getiren bir geceydi.

Ve ne yazık ki *bir parça* da ölümü.

Vaškov konutu, Büyük Eski Şehir Meydanı'nın güneybatı köşesinde uzun, geniş ve görkemli bir biçimde duruyor, caddenin karşısında çok eskiden kalma Astro-nomik Saat'teki capcanlı renklerle resmedilmiş burçlar üzerinde küstahça yükseliyordu. Geç saate rağmen varlıklı bir ev halkının gergin hareketliliğini ortaya koyan süslü on iki penceresinin tamamı ışıl ışıldı.

Hana Tooke

Zemin katta hizmetçiler odalar arasında su dolu kovalar ve temiz bezlerle koşuşturuyorlardı.

Birinci katta, Karel Vaşkov deri koltuğunda oturmuş, en büyük üç Vaşkov çocuğuna ayağının dibinde kart oynarken bir Toscano purosunu tütürüyordu.

İkinci katta, evin daha küçük altı çocuğuna aşırıldıkları bir kutu İsviçre çikolatasını yiyordu.

Üçüncü katta, yorgun görünümüne bir dadı, beşiğe tırmanan en küçük iki çocuğuna uyutmaya çalışmaktan vazgeçip sallanan sandalyeye yığılmıştı.

Ve dördüncü katta, yatağında uzanan ve etrafı ebelerle çevrili Milena Vařková, bu bebeğinin gelişiminin neden diğer çocuklardan daha uzun sürdüğünü merak ediyordu.

Zaten büyük bir aile olan Vaşkov ailesi bir kişi daha büyümek üzereydi.

Donmuş nehrin tam karşısında, lambayla aydınlanan kalenin altındaki karanlık sokağın sonunda, dar, yamuk yumuk, harap bir ev daha duruyordu. Çatının altında duran daire şeklindeki pencere haricinde, hava şartlarının yıprattığı pencerelerinin tümü karanlıktı. Bu pencere altın bir göz gibi tek başına parlıyor, kasvetli geceye uğursuzca bakıyordu.

Tavan arasının gıcırdayan kirişleri altında birazdan doğacak çocuğuna büyükannesini Liliana yatağında yatıyordu. Sarı mum ışığı yaşlanmış yüzünde titreyiyor, ateşin altında bıraktığı parlayan teri meydana çıkarıyordu. Yağ lekeleriyle kaplı bir tulum giyen bir adam yatağın ucunda oturuyor, kaşlarını çatarak endişeyle Liliana'ya bakıyordu.

Mendilinin en temiz köşesiyle annesinin alnını silerken “Milena’nın yeni çocuğu yolda,” dedi Josef. “Harika değil mi, *Maminka*¹?”

“Korkunç,” diye mırıldandı Liliana. “Korkunçtan da öte hatta. Tam anlamıyla *cehennemlik*.”

“Yeni bir torun hakkında böyle konuşulmaz. Diğer on bir çocuk gayet tahammül edilebilir görünüyor. Eminim bu da öyle olacak.”

Liliana onu duymuyor gibi görünüyordu. “*On ikinci* çocuk olması yeterince kötü değilmiş gibi bir de *on ikinci* ayın *on ikisinde* doğuyor.”

“Sadece bir tesadüf..”

“Bu sabah seni *on iki* meyveli çörek yerken yakaladım.”

“Beni suçlayamazsın. O çörekler fevkaladeydi.”

“Týn Kilisesi’nin kulelerinin etrafında *on iki* karga dönüyordu.”

“Şu an başıma on iki farklı ağrı sokuyorsun.”

Liliana’nın göz kapakları hafifçe titredi, sesi kulak tırmalayıcı bir fısıltıya dönüştü. “Bu yeni çocuk... Hissediyorum..”

“*Maminka*, yine kehanetlere girmeyelim; seni tüketiyor..”

“Karanlık gölgeleri hissediyorum. Görüyorum..” Gözlerini sıkıca kapadı, ardından birdenbire tekrar açtı. “Bir göz.”

1 (Çek.) anneciğim. –çevirmen notu (ç.n.)

Hana Tooke

Josef uzun uzun iç geçirdi. “Sadece bir tane mi?”

Liliana'nın yorgun bakışları duvara aceleyle yazılmış mürekkep lekeleriyle kaplı kelimelere döndü. “Bu yeni çocuk, rüyalarımda gördüğüm çocuk.”

Josef burnunun köprüsünü sıktı. “Uyuman lazım. Doktor sabah olunca kendini daha iyi hissedeceğini söyledi.”

“Doktor yanıldı,” diye fısıldadı Liliana, zoraki bir gülümsemeye. “Zaman geldi ve ben hazırdan da öteyim.”

“Böyle konuşma.”

“Bir gün yine bana inanacaksın,” diye hırıldadı Liliana. “Bir gün kız kardeşinin ısrarla söylediği gibi aptal yaşlı bir kadın olmadığımı göreceksin.”

“Senin aptal olduğunu düşünmüyorum ama yüzün çok solgun.”

Nehrin karşısında, Astronomik Saat'in kütürdeyen dişlileri Büyük Eski Şehir Meydanı boyunca yankılandı. Duyamayacak kadar uzakta olmasına rağmen Liliana bakışlarını o yöne çevirdi.

Vaškov konutunun en üst katında, yeni doğan bebeğin çığlığı havayı doldurdu ve tam da aynı anda mum ışığının aydınlattığı tavan arasında Liliana başını yastığa bıraktı.

Bebeğin ilk nefesi *tam da* Liliana'nın son nefesiyle aynı ana denk geldi.

Astronomik Saat çalmaya başladı.

On iki vuruş.

Gece yarısı.

Vaşkov ailesine doğan on ikinci çocuk, örümcek ipeği renginde saçlara ve en soluk maviyle beneklenmiş mum dumanı rengi gözlere sahip bir kızdı. Bu gözler titreşerek ilk defa açıldığında, ailesi nadir ve gizemli bilimsel bir hadiseyi inceler gibi bebeğin beşğine eğilip dikkatle baktı.

“Máma'nın² küçük, seğiren burnunu almış,” dedi genç bir kız.

“Ve Táta'nın³ mükemmel simetrideki gamzelerini,” dedi büyük çocuklardan biri.

Bebek hıçkırdı, bakışları duvardaki bir gölgeye kaydđ.

“Ama gözleri,” dedi diğer bir çocuk. “Onları kimden almış?”

Bir hipotez sunması için hepsi annelerine baktı. Ancak çatık kaşlarla karşılařtđlar.

2 (Çek.) anne. -ç.n.

3 (Çek.) baba. -ç.n.

Hana Tooke

“Bu küçük örneği şimdilik yeteri kadar inceledik,” dedi babaları çabucak. “Eminim ki onun olağanüstü olduğuna ve kahvaltılık zamanının geldiğine hepimiz hemfikiriz.”

On bir çocuğun tamamı onaylayarak başını salladı; bazıları babalarının ilk söylediği, bazıları da ikinci söylediği için. Birkaç saat ve hamur işinden enerjisini alan müzakereden sonra çocuklar yeni kız kardeşlerine verilecek isimde karar kıldı.

Ema.

En küçük çocuğa en çok kapılan kişi en büyük çocuk olan Františka'dan başkası değildi. Ema'nın ilk sabahı bitmeden önce, Františka şaldan bir kundak yapıp Ema'yı içine yerleştirdi. “Gittiğim her yere onu da götürüleceğim,” diye ilan etti. “Ve ona görülebilecek her yeri göstereceğim.”

Milena itiraz etmek için ağzını açtığı anda Františka başını sallayarak onu susturdu.

“Sen onu sütle beslersin, bense bilgelikle besleyeceğim,” dedi Františka kararlılıkla. “Ayrıca bu ailede ben ve küçük Ema hariç herkesin ikizi var. Kendi alışılmadık ikizliğimizi oluşturmamamız için bir sebep göremiyorum.”

Böylece Ema, kendini her gün on yaşında bir filozofun kolları arasında buldu, evin içinde dolanırken sakinleştirici açıklamalarını dinledi.

“*Normal* bir misafir odası şık sandalyeler, güzel bir dokuma halı ve firfırlı elbiseleri içinde dedikodu yapan kadınlarla dolu olurdu. Ama Mάma bir meteorolog ve eğ-

lenceli insanlardan ziyade eğlenceli fikirleri tercih eder. Şu sandalyelerin hepsinde hiçbir onarımın kapatamayacağı kimyasal yanıklar olduğunu fark edeceksin ve Mâma duvara asıp da gözlerini kısarak bakmamak için döşeme tahtalarına periyodik tabloyu çizdi.”

“Dekorasyon kabiliyetlerimi mi eleştiriyorsun?” dedi Milena karman çorman masasından yukarı doğru bakarak.

“Hiç de bile,” dedi Františka. “Ema’ya sadece kaosun alışılmadık güzelliği hakkında ilk dersini veriyorum.”

Milena hafifçe kıkırdadı. Ema, Františka’nın *normal* yatak odalarının ekipman, heyecanlı mırıldanmalar ve ara sıra gerçekleşen yüksek sesli patlamalarla dolu *olmadığını* açıkladığı merdivenlerden çıkarıldı.

“Her biri bir laboratuvar olarak da iş görüyor,” diye açıkladı Františka. “Benim bir laboratuvara ihtiyacım yok. Bir filozofun ihtiyaç duyduğu tek araç aklıdır ve belki biraz da *kolache*⁴. Aklıma gelmişken, Charles Köp-rüsü’nün orada bir fırın var, sana göstermeliyim. Yol boyunca sana ağaçları, kuleleri ve ördekleri tanıtacağım.”

Dışarıda Ema’nın mum dumanı rengindeki gözleri kırpışıp duruyor, şehrin rengini ve büyüklüğünü içine çekiyordu.

“Büyük, yaşlı bir evren, değil mi?” dedi Františka. “Ama merak etme, burada sana da bir yer bulacağız.”

Ema’ya kalırsa Františka evrenin merkeziydi. Sonraki üç yıl boyunca ablasının yörüngesinden hiç çıkmadı.

4 Çeklere ait, meyve dolgululu bir tatlı hamur işi. –ç.n.

Hana Tooke

Emâ'nın ilk kelimesi “Tiška” oldu, ikinci kelimesi ise “bisküvi”ydi ve çokça teşvikle üçüncü ve dördüncü kelimeleri *hemen hemen* “Aristoteles” ve “Sokrates” olarak anlaşıldı.

Emâ sözcükleri birbirine bağlayıp cümlelere dönüştürmeyi öğrendiğinde soru sormanın büyüsunü keşfetti.

“Baloncuklar patladığında nereye gidiyor?”

“Ördekler neden konuşamıyor?”

“Atları kim icat etti? Tâta mı?”

Soru ne olursa olsun, Františka, Emâ'yı neşeyle sersemleten göz alıcı gülümsemesiyle cevaplıyordu. Bir gün, Emâ içini hoş olmayan bir şekilde kaşındıran bir soru sorana kadar.

“Tiška, nereye gidiyorsun?”

Ablası yeşil bavulunu doldurmayı bıraktı ve Emâ'yı kucağına aldı. Yüzünde Emâ için *değilmiş* gibi görünen bir gülümsemeyle “Vişana'daki okula gidiyorum,” diye cevapladı Františka. “Her gün felsefe çalışma ve belki bir gün ödüller kazanıp sonra da üniversiteye gitme fırsatım olacak.”

Emâ hayatında ilk kez hiç soru sormamış olmayı diledi.

“Tatillerde döneceğim,” diye devam etti Františka. “Ama artık on üç yaşındayım. Bu büyük dünyada kendi yerimi bulma zamanı artık. Keşke gerçekten ikiz olsaydık Emâ, böylece bu yolculuğa birlikte çıkardık. Ama senin zamanın da gelecek, söz veriyorum. Ve bu arada, Ma-

rek ve Magdalena senin eğitimine devam etmeyi kabul ettiler.”

Františka, Ema’yı bir sonraki yatak odasına taşıdı, en büyük ikizler kırık çanaklarla dolu bir masanın üzerine eğilmişlerdi. Ema onları temkinli bir gözle süzdü.

“Máma ve Táta her zamanki gibi onu her akşam alacaklar,” dedi Františka, Ema’yı Marek’in kollarına bırakırken. “Ama gün içinde onunla bol bol ilgilenecek birine ihtiyacı var. Merakını boşa harcayamayız.”

Ema karnını kaşdı, içerideki dayanılmaz kaşıntıya neden ulaşamadığını merak ediyordu. Ertesi gün istasyonda ailesiyle birlikte Františka’yı uğurlarken kaşıntı hâlâ onu rahatsız ediyordu.

Buharlı tren tısladı, tren ve Františka gözden kaybolurken tekerler acı acı bağırıyordu ve sonunda kaşıntı geçti. Ancak yerine, Ema’nın tüm dünyasının eksenini üzerine yan yattığının acı farkındalığı geldi.

Sonraki yıl boyunca, Ema yeni koruyucularını, sanki kendisi onların çok daha küçük, çok daha konuşkan bir gölgesiymiş gibi izledi.

Bir gün Prag’ın pek çok müzesinden birinde “Eğer rastgele sorular sormaya devam edersen sana antropoloji hakkında hiçbir şey öğretemeyiz,” dedi Marek.

“Neden sana Antik Mısırlılar hakkında bir şeyler anlatmıyoruz?” dedi Magdalena, kucağına hafifçe vurarak. “Sen sadece oturup dinleyebilirsin.”

Hana Tooke

Emâ söylenildiği gibi oturdu. Dinleme kısmı çok daha zordu.

“... *erken hanedanlık döneminde...*”

Aklı hâlâ cevaplanmamış sorularıyla meşguldü.

“... *Emâ, neden gözlerini kırpmıyorsun?..*”

Beyninin içinde kapana kısılmış yaban arıları gibi vızıldıyorlardı.

“... *haydi onu eve götürelim; dikkat çekiyor...*”

Marek ve Magdalena, sonraki sonbaharda Emâ’yı sıradaki ikizlere hevesle teslim ederek okul için evden ayrıldılar. Kryštof ve Kateřina, zooloji hakkında bilinmesi gereken her şeyi *anlatacaklarını* söylediklerinde Emâ bir huzursuzluk hissetti.

Üçü birlikte bölgedeki ormanlık alanda, fundalıklar arasında sürünürken “Soru sormak yok,” diye fısıldadı Kryštof. “Bütün canlıları korkutup kaçırırsın.”

“Evet,” diye onayladı Kateşina. “Gizlenmek önemli.”

Görünüşe göre Emâ gizlenmekte oldukça iyiydi. Emâ, Kryštof ve Kateřina’yı ormanda takip etmeyi bırakıp kendi bulduğu en gizemli, ilginç ve büyüleyici canlılar üstünde çalışmayı seçtiğinde kardeşleri fark etmiş gibi görünmüyorlardı...

Anne ve babası.

Bir hafta boyunca kütüphanedeki bir dolabın altında saklanmak için erkenden kalktı, böylece babasının çalışmasını inceleyebilirdi. Karel’in kurulmuş bir saat olduğuna çabucak karar verdi. Her sabah saat tam dokuzu

vurduğunda tertemiz masasına oturmak için geliyordu. Tam iki saat boyunca sessizce çalışıyor, bu süre içinde tam dört puro içiyor ve saat on biri vurduğunda zaten düzenli olan kitaplığını düzeltmek için yerinden kalkıyor ve bir saat daha çalışmak ve iki puro daha içmek için masasına dönüyordu. Ardından tam öğle vaktinde düzgün tıraşlı yüzüyle Ema'ya gülümsemek için dolabın arkasında beliriyor ve ona öğle yemeği vakti olduğunu söylüyordu.

Diğer taraftan annesinin rutinini gözlemek, bir fırtınayı takip etmeye çalışmak gibiydi. Annesinin enerjisinin durulduğu tek zaman birinin evden çıkmak üzere olduğunu fark ettiği andı. Aceleyle koridora çıkar ve şöyle şeyler söylerdi: “O kalın paltoya ihtiyacın olmayacak, rüzgâr yavaşlamak üzere ama bir şemsiyeye ihtiyacın olacak çünkü sen meydandan çıkamadan yağmur yağmaya başlayacak...” ya da “Akşam altıdan önce evde ol çünkü hem kar fırtınası hem de akşam yemeği o saatte hazır olur.”

Annesi hava durumu konusunda *her zaman* haklıydı.

Ve dikkati her zaman, Ema'nın laboratuvardaki dolapların altında pusuya yattığını fark edemeyecek kadar dağınıktı. Milena'nın kimya deneylerinden biri ters gittiğinde Ema tam da oradaydı. Annesi, perdeleri çubuklarından çekip kâğıtların için için yanan kalıntılarının üzerine kapattığında bir kutu rafın tepesinden yere yuvarlandı.

Yangın çabucak söndürüldü ama kutunun içindekiler dağıldı: Fotoğraflar, çizimler ve birçok dantel mendil

Hana Tooke

yere saçıldı. Ema annesinin önce ağlamaya, sonra da dizlerinin üstüne çöküp hepsini toplamaya başladığını şaşkınlık içinde izledi.

Bir fotoğraf Ema'nın burnuna kondu.

Bir an sonra fotoğraf elindeydi ve gözleri yılların sol durduğu bir kadın ve adamın görüntüsü üzerinde geziyordu, kadının gözleri tıpkı Ema'nınkiler gibi soluk griydi.

Ema'nın hayretle nefesinin kesilmesinin ardından Milena şaşkınlıkla çığlık attı.

Korku dolu bir yüzle Ema'yı izliyordu. “*Beruška*⁵, ne yapıyorsun?”

“Bunlar kim?” diye sordu Ema. “Biri benim gibi görünüyor ama daha yaşlı ve diğeri de senin gibi görünüyor ama daha bıyıklı.”

“O senin büyükannen Liliana, artık ölü,” dedi Milena dudaklarına zoraki bir gülümseme kondurarak. “Ve dayan, benim ikiz kardeşim, Josef, sanırım şu an bisikletiyle dünyayı dolanıyor.”

“Üzgünsen neden gülümsüyorsun?”

Milena, fotoğrafı Ema'nın parmaklarından alıp kutuya geri koydu. Ema annesinin ayağının dibinde biriken karanlık gölgeye baktı, kendi gölgesine sızıyormuş gibi hissediyordu. Göz pınarlarında yaşlar belirdi.

“Üzgün değilim, *beruška*.”

“Evet, üzgünsün. Hatta gittikçe daha çok üzülüyorsun. Hissedebiliyorum.”

5 (Çek.) uğur böceği. -ç.n.

“Hiç kimse başkalarının duygularını *hissedemez*, Ema.”

Gecenin ilerleyen saatlerinde, Ema hayatında hiç hissetmediği kadar karmaşık duygular içinde yatağında uzanıyordu. Annesi üzgün hissetmek konusunda neden yalan söylemişti? Ve gölgesinin bununla nasıl bir ilgisi vardı?

Ema, sonraki yıl sıradaki ikizlere devredildi: Hedvika ve Jana. Birlikte eski şeyler kazıp çıkarma tutkularını paylaşacakları küçük bir yardımcılarının olmasının verdiği heyecan neredeyse bir ay sürdü. Ema, Jana'nın omzunda iki gözü iki çeşme ağlarken eve döndükleri güne dek.

“Onu Kutná Hora'daki Kemik Kilisesi'ne götürdük,” diye açıkladı Hedvika, Milena ve Karel ağlayan kızlarına bakarken.

“Gitmekte ısrar etti,” diye ekledi Jana çabucak. “Test etmek istediği bir hipotezi olduğunu söyledi ve içinin oraya girmek için kaşındığını söyledi. Heyecanını farklı bir şekilde ifade ettiğini düşündük ama karnını kaşıyıp duruyor, bakın.”

Ema gerçekten hâlâ karnını kaşıyordu ve iskeletinin her köşesine yayılan anlaşılması güç bir dehşet duygusu hissediyordu.

“Neyse, onu üzen şey *kemikler* değildi,” dedi Hedvika. “Onu üzen kilisenin *dışındaki* mezarlıkta bir cenaze için toplanan insanlardı. Karanlık gölgeler hakkında fısılda-maya başladı. Sonra da iki gözü iki çeşme ağladı.”

Hana Tooke

Hepsi Ema'ya döndü ve olanları anlatmasını bekle-
diler.

Ema ürperdi. “Onların üzüntüsünü hissettim... ve benim gölgem... hâlâ karanlık. Tıpkı senin Liliana ve Josef'in fotoğrafına bakarken olduğun gibi, Máma.”

Annesinin yüzü bir fırtına bulutu gibi karardı ve Ema'nın içindeki kaşıntı, titreşen ve rahatsız edici bir vızıltıya dönüştü. Františka gitmeden önce hissettiklerinin aynıydı, sanki çok kötü bir şey olacakmış gibiydi.

“Ema, hipotezin bu muydu?” diye sordu Milena ses-
sizce.

Ema çantasına uzandı, içinden bir tomar kâğıt çıkarıp annesine verdi.

“Gölge bilimi?” Milena, Ema'nın dikkatle alınmış not ve gözlemlerine bakmadan kâğıtları geri verdi. “Bu... *araştırmayı...* hemen bırakacaksın.”

Ema içindeki kaşıntının durduğunu ve Františka'nın treninin uzaklaşmasını izlediğinden bu yana en kötü şeyin gerçekleştiğini fark etti.

Annesini üzmüştü.

*

Hedvika ve Jana, birkaç ay sonra evden ayrıldılar ve Ema, kardeşleri Benedikt ve Lubos ile birlikte fizik çalışmak için babasının yanına gönderildi.

Şimdiye kadar Ema'nın tek istediği kendine ait bir alanda çalışmaktı. Ama annesi tarafından reddedilmesinin hatırası açık bir yara gibi tazeydi. Ema'nın bir türlü

dinmeyen bir merak kıvılcımı hissetmesi için pek çok ay geçti.

“Ema, neden o ışığı koluna tutuyorsun?” diye sordu babası.

O, Benedikt ve Lubos, tel çerçeveli gözlüklerinin üzerinden Ema’ya bakıyorlardı.

“Kemiklerimi görmeye çalışıyordum,” diye açıkladı Ema.

“Anatomi çalışmaya mı karar verdin?” diye sordu Benedikt.

“Hayır,” dedi Ema. “Ben ona sezgisel osteoloji diyorum. O kelimeyi Hedvika’dan öğrendim. Kemik bilimi demek ama ben ‘sezgisel’ kelimesini ekledim çünkü kemik iliğimde saklanan ve beni olası kötülöklere karşı uyaran altıncı bir his olduğuna ikna oldum.”

Babası ve erkek kardeşleri gözlerini kırptılar.

“Dün, sol humerus kemiğimi kaşımayı bırakamadım,” diye devam etti Ema. “Kötü bir şey olacağını *biliyordum*. Sonra kötü bir şey gerçekten *oldu*.” Dirseğindeki çirkin yara kabuğunu göstermek için kolunu sıyırdı. “Bir kediye takılıp düştüm. Hâlâ hipotezimi kanıtlamak için veri topluyorum ama yakında Mâma’ya neyi nasıl yaptığını gösterebileceğim.”

Babası ve kardeşlerinin yüzleri asıldı.

“Bunların Mâma’yla ne ilgisi var?” diye sordu Lubos.

“O hava durumunu *öngörüyor*,” dedi Ema, bu kadar ortada olan bir şeyi anlamamalarına şaşırmişti. “Tıpkı benim kötü şeyleri öngördüğüm gibi.”

Hana Tooke

Kütüphane rahatsız edici bir sessizliğe büründü.

“*Beruška*,” dedi Karel sonunda, “annen hava durumunu tahmin etmek için barometreleri ve diğer ekipmanları kullanıyor. Onun yeteneği gözlemlerden geliyor, önseziplerden değil. Bu yeni hipotezini annenin duymayacağına dair bana söz ver. Onu üzeceğini düşünüyorum.”

Ema göğsünde ümitsizliğin kaşıntısını hissetti. “Söz veriyorum.”

O gece Ema kendini yine karmakarışık hissediyordu. Hipotezini kanıtlamak için kemiklerini inceleyemeyecekse o zaman neyi *inceleyebilirdi*?

Bir süre sonra geriye kalan tek ikizler Jasmína ve Nina’ydı. Astronomi öğretim tekliflerini Ema nazikçe reddetmişti. Sezgisinden sorumlu olan şeye bir cevap bulmakla çok meşguldü.

Evdeki kardeş miktarı istikrarlı bir şekilde azalırken eve gönderdikleri ödüllerin miktarı artıyordu. Ödüller neredeyse koridorun tamamını dolduruyordu. Ema, eğer yapabilirse bir gün hangi ödülleri alabileceğini ve tabii koridorda ebeveynlerinin bu ödülleri sergileyebilecekleri yeterli alan olup olmayacağını merak etti...

Ema, ailesinin evinde yaşamaktansa eve musallat olmuş gibi hissetmeye başlamıştı. Bilimsel tutkusuyla boğulmaktan daha fazla bir şey istemiyordu.

Bunun yerine Ema, ağır bir ateşle boğuşmaya başladı. “Çok korkunç bir şey olacak,” diye hırıldadı, annesi alınının terini silerken. “Hissedebiliyorum.”

“Ateş hezeyana sebep olabilir,” dedi Milena. “Her şey düzelecek. Söz veriyorum.”

Sonraki hafta boyunca Ema, düzensiz bir şekilde uyudu. Rüyaları karanlık ve korkutucuydu; kemiklerinin elektrik yüklü olduğunu hissediyordu.

Ateşi on birinci yaş gününde düştü.

İçinde akan korku da duruldu ama Ema’yı zayıf düşürdü. Terden sırlıklam olmuş geceliğiyle merdivenlerden sendeleyerek indi. Annesi ve kız kardeşleri masanın etrafında toplanmış, neşeyle sohbet ediyorlardı.

Yanlış *görünen* hiçbir şey yoktu.

Ema’nın şaşkın bakışı içeri giren hizmetçinin çığılığıyla bölündü. Herkes hizmetçinin Ema’ya bakışını takip etti.

“Kapının önünde bir hayalet gibi beliriverdi!” dedi hizmetçi, eli kalbinde. “Böyle gizlice yaklaşarak ne yapmaya çalışıyorsun!”

“Gizlice gelmedim,” dedi Ema.

“Ah, *beruška*,” dedi Milena. “Gel, otur, korkunç görünüyorsun.”

Ema ayakta dikildi, başını salladı. “Korkunç bir şey mi oldu?”

“Her şey yolunda. Tıpkı sana söz verdiğim gibi.”

Tam o anda babası odaya girdi, titreyen ellerinde bir telgraf tutuyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Milena.

“Františka,” dedi Karel, yüzü solmuştu. “Kaza geçirmiş.”

Hana Tooke

Ema, kendi sesine had safhada benzeyen, uzaklardan gelen bir ıglık duydu. Baş dönmesi sonunda onu iyice sersemletti ve her Şey karardı.

Ertesi sabah Ema kendine geldiğinde Frantişka'nın yüzü yandaki yastıktan endiŐe içinde ona bakıyordu.

“YaŐıyorsun!” dedi Ema. Ablasına sarılmak için uzandı.

“Dur!” dedi Frantişka, elini havaya kaldırıncaya yüzü acıyla buruŐtu. “Bir kolum kırık ve  çatlak kaburgam var, bu yüzden sana sarılmayı çok istesem de maalesef bunu baŐarabilecek durumda değilim.”

“Korkunç görünüyorsun,” dedi Ema, kardeşinin solgun yüzü ve bandajlı vücuduna bakarken.

“Sen daha da korkunç görünüyorsun,” dedi Frantişka kıkırdayarak.

“Ne oldu?”

“Patenlerle ağaca tırmanmayı denedim,” dedi Frantişka. “Kendimi savunmam gerekirse bu tuhaf yeni icadı ilk kez deniyordum.  saniyede bir düŐmemenin sırrını tam zmŐken kocaman bir köpeğin taarruza geçtiğini gördüm. Yakınımda bir meŐe ağacı vardı. Ayağımda tekerler olduğunu unuttum. Pek iyi sonuçlanmadı. İÇin iyi tarafından bakarsak seni görme Őansına eriŐtim! Ne oldu? Neden titriyorsun?”

Ema, felaketin uzaktan kendini gösterdiği konusunda *haklıydı*. Ağzını açtı, ablasıyla düŐüncelerini paylaŐmaya hazırdı ama kendini tuttu. Ya Frantişka da anne babası gibi bir tepki verirse? Ema, ablasının yüzünde hayal kı-

rıklığı görmeye katlanamazdı. Bu yüzden Ema sorularını yine yuttu.

“Bir şey yok,” dedi Ema. “Sadece senin için endişelendim.”

“Ema,” dedi Františka, ansızın daha da ciddileşerek. “Máma ve Táta *senin* için endişeleniyorlar. Bana çalışmalarından bahsettiler. Meraklı olmak hakkında ne hissettiğimi biliyorsun ama lütfen Liliana hakkında soru sorma. Bazı şeyler geçmişte gömülü kalmalı.” Ema zorlukla yutkundu ve başını salladı.

“Şimdi! Midemizi tıka basa *kolache* ile doldurmaya ne dersin?” dedi Františka yeniden sırtarak. “Bu ikimizi de neşelendirir. Eminim.”

Ema zoraki gülümsedi, bu tebessümün yüzüne bir maske gibi oturduğunu hissetti.

Františka beraberinde son kardeşi de götürürken Ema aynı maskeyi takındı. Gidişlerini takip eden, kulakları sağır eden sessizlikle Ema içinde kocaman bir boşluk hissetti.

Hayatının büyük bilmececi kendini göstermişti: Onu anlamayan bir dünyayı o nasıl anlayacaktı ki?